

Dynen, et Par smukke Roser i et Kræmmerhus, lidt fin Frugt eller en lille Krukke Ingefærsyltetøj for hendes Nattehoste. Paa en Maade blev hun jo nok baade glad og rørt over hans Opmærksomhed; men hun kunde dog aldrig lade være med at sige, mens hun ømt kyssede hans store Haand:

»Du skulde nu dog hellere have ladet være, du Gode.«

I dette Hjem opvoksede et Kuld kønne, lidt kirtelblege Børn, elleve i Tal, fem lysblaaøjede Drengene og seks lysblaaøjede Piger, der alle var lette at kende mellem Byens øvrige Ungdom, blandt andet paa Grund af nogle mærkelige, krusede Halskraver, der gav Drengene et lidt pigeagtigt og de halvvoksne Piger et lidt karleagtigt Udseende. Drengene bar desuden deres lyse Haar langt og lokket, saa det hang dem næsten ned paa Skuldrene, medens Pigebørnenes laa fromt glattet ned over Hovedbunden og kun ved hver Tinding havde en lille, haard Fletning, der var lagt i en Bue foran Ørene. Forholdet mellem Forældre og Børn som overhovedet Tonen i Hjemmet var gennemført patriarkalsk. Under de tarvelige, ja fattige Maaltider sad Faderen for den øvre Ende af det lange, smalle Bord med sine fem Sønner ordnede efter Alder langs den ene Side, de fem af Døtrene langs den anden, mens